

LOPATA proti Rusku

Rozsudek z 13. července 2010

Zastrašování a tlak vyvíjený na stěžovatele ruskými úřady v souvislosti se stížností podanou k Soudu. V roce 2001 byl stěžovatel shledán vinným ze spáchání trestného činu vraždy a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání devíti let. Posléze podal stížnost k Evropskému soudu, v níž tvrdil, že byl podroben mučení a odsouzen na základě vynuceného přiznání. V říjnu 2003 Soud předal stížnost vládě k vyjádření. Dne 6. ledna 2004 stěžovatele ve věznici navštívil kapitán z oddělení výkonu trestů odnětí svobody, který se na stěžovatele údajně pokoušel vyvíjet nátlak, aby svou stížnost stáhl a ohrozil mu odvetnými opatřeními, pokud tak neučiní. Dne 3. března 2004 stěžovatele navštívili další dva státní úředníci, kteří mu kladli otázky v souvislosti s jeho stížností. Vláda Soudu předložila stěžovatelovo písemné prohlášení z 3. března 2004, že si nestěžuje na důstojníky vězeňské správy a že nebyl podroben ani psychickému ani fyzickému nátlaku z jejich strany. V roce 2005 došlo k dalšímu šetření v souvislosti se stěžovatelovými tvrzeními o nelidském zacházení, jemuž měl být podroben.

Soud z úřední povinnosti zkoumal otázku, zda byl stěžovatel zastrašován tak zásadně, že by došlo k zásahu do účinného výkonu jeho práva na stížnost ve smyslu článku 34 Úmluvy v souvislosti s tím, k čemu došlo 6. ledna 2004. Konstatoval, že krátce po rozhovoru s kapitánem stěžovatel tuto skutečnost sdělil Soudu prostřednictvím svého bratra a posléze poskytl Soudu veškeré podrobnosti. Popis skutečností byl posléze doplněn a potvrzen písemným sdělením stěžovatelova právního zástupce, který stěžovatele ve vězení navštívil. Stěžovatel tedy nejen promptně informoval Soud o svém rozhovoru, ale předložil v tomto ohledu další podrobnosti. Vláda popřela, že by na stěžovatele byl vyvíjen jakýkoli nátlak během rozhovoru s kapitánem, jehož účelem bylo pouze získat informace o jeho stížnosti, aby bylo možno řádně připravit vládní stanovisko k jeho stížnosti. Nicméně, neposkytla v tomto ohledu žádný dokument, jako zápis z uskutečněného rozhovoru, který by mohl vyvrátit tvrzení stěžovatele nebo zpochybnit jeho průběh. Soud tak nebyl přesvědčen argumenty vlády a přiklonil se k tomu, jak skutečnosti líčil stěžovatel. Vláda nijak nekomentovala události vyličené stěžovatelem, ke kterým došlo 3. března 2004, pouze předložila stěžovatelovo prohlášení z tohoto dne, z něhož vyplývá, že stěžovatel byl znovu tázán v souvislosti s údajným špatným zacházením. V tomto ohledu Soud pojal podezření o obsahu daného prohlášení. Došel k závěru, že se stěžovatel mohl cítit zastrašován po rozhovoru s kapitánem a dalšími návštěvami státních úředníků, a mohl se obávat následků v souvislosti s podáním stížnosti k Evropskému soudu. Judikoval, že stěžovatel byl podroben nedovolenému nátlaku, který byl zásahem do jeho práva na stížnost.

Porušení článku 34 Úmluvy (jednomyslně).